

Arrest

nr. 116 893 van 14 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 december 2013.

Gelet op de beschikking van 20 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij R. M. en haar advocaat M.-C. FRERE loco advocaat L. LUYTENS, die tevens de verzoekende partij A. D. vertegenwoordigt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De eerste asielaanvraag van verzoekers werd geweigerd bij 's Raads arresten nr. 51 287 en 51 288 van 18 november 2010 omdat “uit de talrijke vaagheden, onwetendheden en flagrante tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het door verzoeker voorgehouden asielrelaas (...) verwerende partij terecht (kon) besluiten tot de volstreckte ongeloofwaardigheid van dit relaas waardoor aan verzoeker de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) niet kan worden toegekend".

In het kader van de huidige asielaanvraag geven verzoekers toe de Belgische asielinstanties bewust te hebben misleid door een compleet verzonnen asielrelaas. De Raad is van oordeel dat verzoekers' geloofwaardigheid volledig wordt aangetast door het feit dat zij bij hun huidige asielaanvraag aangeven dat hun eerste asielrelaas volledig verzonnen is. Bijgevolg kan er aan het relaas dat zij bij hun huidige asielaanvraag brengen geen geloof worden gehecht. Mocht dit relaas immers met de werkelijkheid overeenstemmen dan mag ervan uitgegaan worden dat zij dit relaas reeds bij hun eerste asielaanvraag zouden hebben verteld. Verzoekers stellen in hun verzoekschrift dat ze bij hun eerste asielaanvraag niet durfden uitkomen voor het feit dat verzoeker bij de ordediensten werkzaam was geweest. De Raad wijst er echter op dat van verzoekers mag worden verwacht dat ze van bij het begin de waarheid vertellen en dat ze vertrouwen stellen in de overheden van het land waar ze asiel aanvragen. Verzoekers hebben immers zelf beslist om zich tot de Belgische asieldiensten te wenden om internationale bescherming te verkrijgen.

Daarenboven wordt vastgesteld dat verzoeker weliswaar twee onderscheidingsoorkondes van staat van dienst bij de politie in Tsjetsjenië, twee veteranenkaarten, een bedankingsbrief en vier foto's neerlegt ter ondersteuning van zijn huidige asielaanvraag doch geen enkel bewijs indient van zijn tewerkstelling bij de ordediensten tot 2009 vermits voormelde stukken dateren van 2003, 2004 en 2005.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijken verzoekers niet aannemelijk te maken dat ze gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Ten aanzien van de verzoekende partijen is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G.

DEBERSAQUES en F. DE BOCK, "Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat de verzoekende partijen niet aantonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar de Russische Federatie.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd worden te reageren op de in de beschikking van 29 november 2013 opgenomen grond, verwijzen de verzoekende partijen naar hun verzoekschrift en lichten zij toe dat zij angst hadden om de waarheid te vertellen over het profiel van politieagent en pas in de tweede asielaanvraag de documenten ter ondersteuning van dit profiel hebben ingediend.

1.4.3. Met dit betoog weerleggen de verzoekende partijen echter geenszins de vaststelling in de beschikking dat van hen mag worden verwacht dat ze van bij het begin de waarheid vertellen en dat ze vertrouwen stellen in de overheden van het land waar ze asiel aanvragen, aangezien ze zelf hebben beslist om zich tot de Belgische asieldiensten te wenden om internationale bescherming te verkrijgen. Daarenboven wordt met dit argument geen verklaring geboden voor de vaststelling dat in de beschikking dat *"verzoeker weliswaar twee onderscheidingsoorkondes van staat van dienst bij de politie in Tsjetsjenië, twee veteranenkaarten, een bedankingsbrief en vier foto's neerlegt ter ondersteuning van zijn huidige asielaanvraag doch geen enkel bewijs indient van zijn tewerkstelling bij de ordediensten tot 2009 vermits voormelde stukken dateren van 2003, 2004 en 2005."*

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen de verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Russische Federatie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS